

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кжж-09-000 014
Бањалука, 14.05.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, мр Вељка Икановића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Слађане Сувајчевић, у кривичном предмету против оптуженог Ј.Р., због кривичног дјела примања мита из члана 351 став 1 Кривичног закона Републике Српске (КЗРС), одлучујући о жалби његовог браниоца Б.Б., адвоката из Б.Л., изјављеној на пресуду Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 011112 08 Кжж од 24.02.2009. године, након одржане јавне сједнице дана 14.05.2009. године, у присуству републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, оптуженог и његовог браниоца, донио је истог дана

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Ј.Р. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 011112 08 Кжж од 24.02.2009. године.

Образложење

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 011112 08 Кжж од 24.02.2009. године, након одржаног претреса последије укидања првостепене ослобађајуће пресуде Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 11112 07 К од 04.03.2008. године, оглашен је кривим оптужени Ј.Р., због кривичног дјела примања мита из члана 351 став 1 КЗРС, осуђен на казну затвора од три мјесеца и обавезан на плаћање паушала од 150 КМ.

Против ове пресуде благовремено је изјавио жалбу његов бранилац Б.Б., адвокат из Б.Л., због повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, због погрешне примјене закона, са приједлогом да се ожалбена пресуда преиначи и оптужени ослободи од кривичне одговорности, односно да се пресуда укине и одбије жалба тужиоца на пресуду Основног суда у Бањој Луци.

Одговор на жалбу није поднесен.

Бранилац је на сједници вијећа изложио жалбу, са којом се сагласио оптужени, остајући код приједлога који су у њој изнесени.

Републички тужилац је предложио да се жалба браниоца одбије као неоснована.

Овај суд је, на основу члана 312 Закона о кривичном поступку (ЗКП), испитао побијану пресуду у дијелу који се побија жалбом и у смислу члана 314 ЗКП одлуку о казни, након чега је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Жалба полази од тврдње да побијана пресуда, као ни другостепено рјешење, не садрже разлоге из којих би се могло закључити зашто је првостепена пресуда укинута.

Оваква тврдња је неоснована јер је у рјешењу другостепеног суда сасвим јасно наведено да се првостепена пресуда укида због погрешно утврђеног чињеничног стања. Ово је сасвим одређено изнесено и у образложењу побијане пресуде, када суд врши оцјену прихваћених доказа и на њима заснива своју одлуку. Према томе побијана пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама.

Приговор да другостепени суд није одржао главни претрес, већ је само прихватио раније изведене доказе, на основу којих није утврдио ништа ново, већ је само другачије цијенио раније доказе, не може да доведе у сумњу правилност његовог поступања. Погрешно жалба сматра да је другостепени суд требао одржати главни претрес. Пред другостепеним судом се не држи главни претрес већ, сходно одредби члана 323 ЗКП-а, претрес пред другостепеним судом. Ово је битна разлика, јер је тај претрес фаза жалбеног поступка, истина која се води по правилима главног претреса. Надаље из овога произилази и правилност поступка тог суда да прихвати раније изведене доказе без поновног саслушавања раније саслушаних свједока. На то странке ни бранилац нису имали примједби, па супротна тврдња коју жалба износи је у свему погрешна.

Приговор да свједок М.Р. није поучен у складу са одредбом члана 148 ЗКП, да има право да не одговара на одређена питања је тачан. Међутим закључак да његов исказ због тога није законит и да се не може користити у даљем поступку је погрешан. Смисао ове законске одредбе је заштита свједока од кривичног прогона самооптуживањем, а не заштита других лица против којих се поступак води. У конкретном случају на његовој изјави не заснива се оптужба против њега, као свједока, када би овај доказ био незаконит. Зато се у поступку према оптуженом овакав исказ свједока могао користити као потпуно ваљан и законит доказ.

Овакав начин узимања изјаве и неоптуживање свједока за давање мита, не могу да потврде покушај жалбе да сугерише пристрасност у вођењу поступка против оптуженог и кршење права гарантованих Уставом БиХ и Европском конвенцијом о људским слободама. Суд цијени основаност оптужбе према конкретном учиниоцу и поступак који се према њему води, а не према оним лицима који су по ставу одбране могући починиоци. У систему важећег кривичног поступка сама улога суда је редукована, а гоњење учинилаца кривичних дјела је у надлежности тужиоца.

Ради тога не може се прихватити да је са становишта одбране оптуженог изјава овог свједока није узета кршењем људских права, правилно је цијењена од стране другостепеног суда и на основу ње су изведени сасвим поуздани закључци. Она у потпуности, са осталим прихваћеним доказима, потврђује чињенично стање из изреке пресуде. На правилно утврђено чињенично стање суд је правилно примијенио закон и оптуженог огласио кривим за кривично дјело примања мита из члана 351 став 1 КЗРС.

На основу свега произилази да није почињена битна повреда одредаба кривичног поступка, чињенично стање је правилно утврђено, а закон је правилно примијењен.

Испитујући одлуку о казни овај суд налази да су све одлучне чињенице, од којих зависи њен избор и висина, потпуно и правилно утврђене. Оне су у потпуности оствариле одговарајући утицај прописан законом, па је по оцјени овог суда изречена одговарајућа казна.

Из наведених разлога ваљало је, на основу члана 319 Закона о кривичном поступку, жалбу браниоца оптуженог одбити и другостепену пресуду потврдити.

Записничар

Слађана Сувајчевић

Предсједник вијећа

Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић